

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania A. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O. o ustalenie
ubezpieczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r. oddalił odwołanie A. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 17 września 2014 r., którą stwierdzono, że A. B. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega od dnia 1 kwietnia 2014 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Sąd Okręgowy ustalił, iż odwołująca zgłosiła w organie ewidencyjnym rozpoczęcie z dniem 1 kwietnia 2014 r. prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży detalicznej przez domy sprzedaży wysyłkowej

lub internet. W pierwszym miesiącu działalności tj. w kwietniu 2014 roku w sposób udokumentowany rachunkiem, odwołująca nabyła od E. K. kilkadziesiąt artykułów na łączną kwotę 992,00 złotych. W zestawieniu osiągniętego przychodu, odwołująca za miesiąc kwiecień 2014 r. wpisała ogólną kwotę 4.873,00 zł, za miesiąc maj 2014 r.- kwotę 4.907,00 zł, za czerwiec 2014 r.- kwotę 5.212,00 zł. Wskazane kwoty miesięcznego przychodu stanowiły sumę wykazanego w poszczególnych dniach danego miesiąca przychodu nieudokumentowanego. Zgłoszone przez odwołującą w miesiącu maju 2014 r. oferty sprzedaży na platformie A. oraz te zgłoszone w poprzednim miesiącu realizowane były w trakcie całego miesiąca. Suma ceny nabycia z tych transakcji za ten miesiąc opiewa na kwotę 2.233,00 zł. Zasadnicza część sprzedaży towarów oferowanych przez odwołującą odbywała się za pośrednictwem A.. Odwołująca co najmniej w połowie listopada 2013 r. miała wiedzę, że jest w ciąży.

Wskazując na art. 6 ust. pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1442) oraz art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o działalności gospodarczej, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że dla oceny skutków materialno-prawnych ustalonego stanu faktycznego, istotny jest nie tyle formalnie rozumiany status przedsiębiorcy, ile faktyczne wykonywanie działalności gospodarczej. Prowadzenie działalności gospodarczej stanowi tytuł podlegania ubezpieczeniom o ile faktycznie konkretny ubezpieczony działalność tę wykonuje. Sąd podkreślił, iż zawarcie porozumień z kontrahentami a następnie przystąpienie do ich realizacji przez kobietę w ciąży, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie przez nią świadczeń z ubezpieczeń społecznych nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem, jeżeli takie były faktycznie wykonywane.

Sąd Okręgowy uznał, że podejmowane przez odwołującą czynności nie mają charakteru zarobkowego, gdyż w porównaniu zadeklarowanych kwot podstawy wymiaru składek ubezpieczenia społeczne do wysokości osiąganego przychodu wystąpiły znaczące różnice, bowiem miesiące kwiecień-czerwiec 2014 r. osiągnięty przychód był co najmniej 3-krotnie mniejszy od podstawy deklarowanej wymiaru składek.

Sąd pierwszej instancji jednocześnie zgodził się z poglądem, że osoba prowadząca działalność gospodarczą może zwiększać w granicach przewidzianych prawem podstawy na ubezpieczenie społeczne. Jednak zdaniem tego Sądu, w przypadku odwołującej zabrakło warunków aby jej działania zyskały ochronę na gruncie ubezpieczeń społecznych w stopniu warunkującym objęcie jej takimi ubezpieczeniami. Nie można bowiem pomijać dla oceny działań odwołującej faktu rozpoczęcia działalności w dziedzinie dla niej całkowicie nowej. Odwołująca nie miała pewności co do liczby osób zainteresowanych zakupem, poziom zysku przy w miarę przybliżonych kosztach jego uzyskania był wielką niewiadomą. Zgłoszenie się w tych warunkach do ubezpieczeń społecznych z kwotą podstawy wymiaru składki na te ubezpieczenia wyższą niż stawka minimalna w warunkach braku racjonalnej wiedzy o przypuszczalnym rozmiarze zysku nie mogło wywołać skutku ubezpieczeniowego. Zdaniem sądu pierwszej instancji planowanie działalności gospodarczej z opłacaniem składek w wielkościach odpowiednich do zadeklarowanych kwot dalekie było od rentowności, a tym samym w tak zorganizowanej działalności nie było zarobkowego charakteru.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 25 grudnia 2015 r. zmienił zaskarżony apelacją A. B. wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego ten sposób, że A. B. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 1 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny zważył, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo powołał przepisy prawa materialnego, które mają zastosowanie w niniejszej sprawie. Nie ulega żadnej wątpliwości, że dla rozstrzygnięcia istoty niniejszego sporu należało dokonać stosownych ustaleń faktycznych, a następnie rozważań prawnych w przedmiocie przesłanek zawartych w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.). Sąd podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, z których wynika, że odwołująca rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej będąc w zaawansowanej ciąży, z działalności tej uzyskiwała przychód w wysokości 2200-2500 a nawet 3500 złotych miesięcznie w okresie kwiecień - czerwiec 2014 roku.

Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu pierwszej instancji, że ciąża nie stanowi przesłanki wyłączającej możliwość podjęcia pozarolniczej działalności gospodarczej. Brak jest bowiem przepisu sankcjonującego taki zakaz, czy też pozbawiającego zarejestrowania działalności w takiej sytuacji jakichkolwiek walorów prawnych. Pamiętać należy także, że pozarolnicza działalność gospodarcza to zjawisko obiektywne. Zamiar prowadzenia takiej działalności uzewnętrznia się poprzez dokonywanie czynności faktycznych i prawnych o określonym charakterze. Rzeczywisty charakter tych czynności a nie subiektywne przekonanie podatnika decyduje o tym czy wykonywanie przez daną osobę działania stanowią działalność gospodarczą.

Sąd Apelacyjny zważył, że zgodnie z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej dla uznania określonej działalności za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości. Uznał, że o zarobkowości działalności decyduje cel jej wykonania. Jeżeli zakłada się osiągnięcie w związku z działalnością i w jej efekcie nadwyżki przychodów nad poniesionymi kosztami, a więc osiągnięcie dochodu, to znaczy, że został określony cel zarobkowy tej działalności. Samo określenie celu ma jednak wymiar subiektywny i mieści się w sferze zamiaru danego podmiotu. Brak spodziewanego efektu w postaci dochodu i wystąpienie straty nie oznacza, że wykonywana działalność przestała być zarobkowa, jej charakter nie ulegnie bowiem zmianie tak długo, jak długo wykonujący ją będzie miał na względzie osiągnięcie zarobku z tej działalności. Brak zysku nie oznacza, że prowadzona aktywność utraciła charakter działalności gospodarczej.

Sąd Apelacyjny podniósł, że przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych co do zasady uprawniają organ rentowy do wydawania decyzji ustalających podstawę wymiaru składek, a ustawa ta stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, to jednocześnie racjonalny w swych działaniach ustawodawca przewidział i dopuścił możliwość deklarowania przez prowadzących działalność gospodarczą podstawy wymiaru składek oderwanej w swej wysokości od faktycznego przychodu, a mieszczącej się jedynie w określonych art. 18 ust. 8 i art. 20 ust. 3 ww. ustawy granicach. W przypadku braku skutecznego podważenia samego istnienia tak określonego tytułu

ubezpieczenia (przewidzianego w art. 6 ust. 1 pkt 5 u.s.u.s.) zadeklarowanie przez płatnika podstawy wymiaru składek w kwocie mieszczącej się w zakreszonych wyżej powołanymi przepisami o charakterze *ius cogens* granicach, wyklucza możliwość jakiegokolwiek weryfikacji tej podstawy wymiaru przez organ rentowy.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że skoro z ustaleń sądu pierwszej instancji wynika, że odwołująca faktycznie prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą i działalność ta przynosiła zysk, chociaż w wysokości mniejszej niż zadeklarowana podstawa wymiaru składki ubezpieczeniowej, to brak jest podstaw do nieobjęcia jej ubezpieczeniem społecznym.

Organ rentowy zaskarżył w całości powyższy wyrok Sadu drugiej instancji skargą kasacyjną, opierając skargę kasacyjną na podstawie : 1) naruszenia prawa materialnego tj.: a) art. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż ubezpieczona podjęła działalność gospodarczą, pomimo tego że działania nie były nakierowane na chęć osiągnięcia zysku a zatem, nie miały zarobkowego charakteru oraz ze względu na zamiar ubezpieczonej nie miały one cechy ciągłości; b) art. 6 ust. 1 pkt 5, 12 ust. 1, 11 ust. 2 i 13 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędne przyjęcie, iż ubezpieczona podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 kwietnia 2014 r. z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej; c) art. 58 § 2 k.c. poprzez jego nie zastosowanie do stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji przyjęcie, że zachowanie polegające na zgłoszeniu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej jedynie po to by osiągnąć nieuzasadnione świadczenia i to w znacznej wysokości, kosztem innych osób ubezpieczonych, nie pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i nie jest nieważne z mocy powołanego przepisu; 2) naruszenia prawa procesowego tj. art. 382 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., polegające na bezpodstawnym pominięciu faktów dotyczących braku możliwości wykonywania działalności gospodarczej przez A. B. przy uwzględnieniu jej zaawansowanej ciąży oraz pominięciu dowodów wskazujących na brak jakiegokolwiek rentowności w działaniu w/w i w konsekwencji przyjęciu, iż A. B. rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej, które to uchybienie miało nie

tylko istotny, ale przesądzający wpływ na wynik sprawy, ponieważ skutkowało bezpodstawnym przyjęciem o podleganiu obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Wskazując na powyższą podstawę skargi kasacyjnej organ rentowy wniósł o:

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wobec konieczności rozstrzygnięcia występującego w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na ustaleniu, czy za prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej można uznać podejmowanie incydentalnych działań nie mających uzasadnienia z punktu widzenia zasady racjonalnego gospodarowania, nieopłacalnych i pozostających w sprzeczności z regułami zyskowności, a w konsekwencji skutkujących objęciem obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 i 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Istotność powyższego zagadnienia prawnego wynika z faktu, iż wskazane zagadnienie nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem jego rozstrzygnięcie miałoby istotne znaczenie dla praktyki orzeczniczej zarówno sądów jak o organów rentowych wydających decyzje w przedmiotowych sprawach; 2) uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i orzeczenie co do istoty sprawy, 3) zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przewidzianych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej organ rentowy stwierdził m.in., że zgłoszenie przez wnioskodawczynię prowadzenia działalności gospodarczej było uczynione dla pozoru i miało na celu wyłącznie uzyskanie tytułu do wypłaty zasiłku macierzyńskiego. Wnioskodawczym rejestrując działalność w zaawansowanej ciąży, nie mając żadnego doświadczenia zawodowego, czy przy prowadzeniu działalności gospodarczej, nie mając żadnych klientów, ani pewności czy oni się pojawią, nie wiedząc jakie dochody będzie przynosiła działalność gospodarcza, nie mając żadnych udokumentowanych źródeł dochodu, zadeklarowała najwyższą z możliwych podstawę wymiaru składek, tj. 9.365,00 zł miesięcznie, co było zupełnie

oderwane od realnych możliwości finansowych jakie mogłaby przynosić działalność gospodarcza. Zdaniem skarżącego, nawet gdyby przyjąć, że dowodzone czynności zostały wykonane, to nie można się zgodzić, że miały charakter zarobkowy.

Nadto, zdaniem organu rentowego, wykonanie nielicznych czynności wskazanych przez A. B. nie stanowi jeszcze o prowadzeniu działalności zarobkowej. Ich rozmiar natomiast wskazuje wyraźnie, iż jest to działalność incydentalna. Wnioskodawczyni za okres poprzedzający wystąpienie o zasiłek macierzyński no okoliczność wykonywanej działalności przedstawiła jedynie rachunki na niewielkie kwoty co jest raczej działaniem sporadycznym i aktywnością okazjonalną i jednostkową, która nie zasługuje na przymiot ciągłości. Sporadyczne, incydentalne wykonywanie usług nie może zostać zakwalifikowane jako handlowa działalność gospodarcza wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W ocenie organu rentowego, mimo braku ustawowego zakazu rozpoczynania i prowadzenia działalności gospodarczej przez kobietę w ciąży należy jednak zawsze ocenić, czy podejmowane przez taką ubezpieczoną czynności nie miały na celu tylko i wyłącznie pozorowania prowadzenia działalności gospodarczej. Istnieje bowiem taka ewentualność, że ubezpieczona rejestruje działalność w ewidencji nie mając w ogóle woli jej prowadzenia, a podjęte czynności na zewnątrz mają jedynie charakter fikcyjny, stwarzający pozory prowadzenia działalności i zamiaru jej prowadzenia, aby w przyszłości, po urodzeniu dziecka uzyskać stosowne świadczenia z ubezpieczeń społecznych (zasiłek macierzyński).

Zdaniem organu rentowego brak jest dowodów potwierdzających prowadzenie przez A. B. działalności gospodarczej w spornym okresie. Zarówno bowiem czynności podjęte w celu zarejestrowania działalności, jak i dowody przedłożone w toku niniejszego postępowania zmierzały jedynie do stworzenia pozorów prowadzenia działalności gospodarczej przez wymienioną. W ocenie skarżącego, wszystkie powyższe fakty świadczą o tym, iż ubezpieczona w rzeczywistości nie prowadziła działalności gospodarczej, a jedynie podjęła czynności pozorujące ją i mające na celu uzyskanie z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niewspółmiernych korzyści w stosunku do włożonych środków. W konsekwencji należy stwierdzić, że nie zostały spełnione ustawowe przesłanki

objęcia ubezpieczeniem społecznym, wynikające z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wnioskodawczyni w odpowiedzi na skargę kasacyjną organu rentowego wniosła o: 1) nieprzyjęcie skargi kasacyjnej organu rentowego do rozpoznania, 2) zasądzenie od organu rentowego na rzecz Wnioskodawczyni kosztów postępowania kasacyjnego - kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego, według norm prawem przepisanych, ewentualnie, na wypadek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o oddalenie skargi kasacyjnej organu rentowego i zasądzenie od organu rentowego na rzecz Wnioskodawczyni kosztów postępowania kasacyjnego - kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy w ramach tzw. przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2008 r., II PK 15/08, LEX nr 490359).

Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Na wstępie należy przypomnieć, że przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga jego precyzyjnego sformułowania poprzez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11). Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej

do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek "przedsądu", a ponadto stanowić odrębny, pogłębiony wywód prawny wskazujący na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpatrzenia (zob.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., sygn. akt II PK 3/08, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt IV CSK 246/06, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, niepubl.) Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżący organ rentowy w sposób oczywisty nie spełnia tego wymagania, bowiem nie zawiera odrębnego wyводу prawnego uzasadniającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Istotne zagadnienie prawne, jeżeli miałoby stanowić podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), zagadnienia prawnego nie można bowiem rozpatrywać w oderwaniu od wyjaśnionego w sprawie stanu faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., LEX nr 453109). Tymczasem, jak trafnie podnosi wnioskodawczyni w odpowiedzi na skargę kasacyjną organu rentowego, że skarżący organ rentowy konstruuje zagadnienie prawne w oderwaniu od ustaleń faktycznych, bowiem Sądy orzekające nie stwierdziły, że działalność gospodarcza wnioskodawczyni miała charakter incydentalny, ani też nie ustaliły, że działania wnioskodawczym były „nieuzasadnione z punktu widzenia zasady racjonalnego gospodarowania, nieopłacalne i sprzeczne z reglarni zyskowności.”

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W orzecznictwie ugruntował się pogląd, zgodnie z którym skarżący, powołując się na wystąpienie w sprawie zagadnienia

prawnego, powinien je sformułować, wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których ono się wyłoniło, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto wykazać, że jego rozwiązanie jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, niepubl.).

Zagadnienie prawne przedstawione przez skarżący organ rentowe nie jest nowe. Przeciwnie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że stan ciąży w okresie realnie rozpoczętej pozarolniczej działalności nie sprzeciwia się ani nie wyklucza dalszego i nieprzerwanego podlegania ubezpieczonej obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tego tytułu lub z tytułu pobierania zasiłku macierzyńskiego z ubezpieczenia społecznego działalności pozarolniczej (art. 9 ust. 1c ustawy systemowej) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2017 r., II UK 152/16, niepublikowany). Prowadzenie działalności gospodarczej stanowi tytuł podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, jeżeli taka działalność jest wykonywana, choć stopień jej natężenia może się zmieniać (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2016 r., I UK 455/15, LEX nr 2122404) i nie jest wykluczone podjęcie i prowadzenie w sposób ciągły pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nawet w ósmym miesiącu ciąży (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014 r., I UK 235/13, LEX nr 1444493).

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.